

A romlás oszlópfőinél

Meglebben a bánat haja.
 Perzselt levelek sóhaja,
 zsongó legyek
 élénk raja
 örvénylik a
 Balkán tunya
 hordáinak
 újabbkori
 indáival.
 Elnyelne az
 égett sebek
 irtózatot
 őserdeje.
 Morgó bajok
 ömlő leve,
 vad zápora
 tobzódik a
 korgó nyomor
 álmos, lila
 csíráival.
 Átvérzik a
 sorsunk sara,
 szólongat a
 rom temploma.
 Pusztába kiáltott ima-
 ként törsz föl a mélyből, **ARACS.**

Mindent kitálató döglődés

Nagy tömegeket összecsődtő
 díszbeszédre, potyaleső
 eszem-izomokra készülődtek
 itt, a szétvert lámpaburák,
 a szónoki emelvénynek
 álcázott atomóvóhely tövében,
 az elvadult virágágyásoknál,
 örökzöld cserjéknél,
 melyekből jelszavak
 betűit alakították ki.

Másoktól akarták
 megvédeni magukat,
 közben egymásnak estek
 a szörnycetek.

Lentségi hexameterek

Föltöltődöm az őszi piacán érő zamatokkal.
 Kell ez a ködbe vesző „magabiztos” sétifikálás
 képzeletemnek zörgő csontú vadszamarával.
 Föltöltődöm az őszi piacán érő zamatokkal.
 Barna dió koppan, zörög így – rücskös koponyáját
 görgeti: fejjel menne a falnak – tán ez a Honvágó?
 Föltöltődöm az őszi piacán érő zamatokkal,
 kell ez a ködbe vesző „magabiztos” sétifikálás.

Rostonsültek sistergésében, lacikonyhák
 föl szálló füstjénél kéregető nyomorúság.
 – enni, csak enni! – betegre zabálja magát a kitarítás.
 Rostonsültek sistergésében, lacikonyhák
 gőze előtt a csak egy tál lencse után epedők rongy
 hadseregét rakná ki a sírás szilvماغokból.
 Rostonsültek sistergésében, lacikonyhák
 föl szálló füstjénél kéregető nyomorúság.

Répák duzzanatán legelésző üdvözülés-árny,
 fényes héjú almát hűt a zarándokoló csöpp,
 végig csordul a póréhagymák kecskeszakállán...
 Répák duzzanatán legelésző üdvözülés-árny
 hálózna be a tök föl vágott áradozását,
 karfiolok kiadós hózápora hűti le szépen.
 Répák duzzanatán legelésző üdvözülés-árny,
 fényes héjú almát hűt a zarándokoló csöpp.

Önkéntes katonák téblábolnak, hazatérvén
 tébolyodott öldöklésük szeszes indulatából,
 nők sikolyába ragadt félmúltjuk szívszorulásán.
 Önkéntes katonák téblábolnak hazatérvén:
 szórakozottan nézik, bámulják meg a körték
 és hamvas szőlőszemek elguruló nevetését...
 Önkéntes katonák téblábolnak hazatérvén
 tébolyodott öldöklésük szeszes indulatából.

Hűvös esőbe kapaszkodik itt a levél, az a fája.
 Ázik a félbemaradt csata színtere sírföliratként,
 omlana dús kupacokba a Lét – leigázva se fájna?
 Hűvös esőben kapaszkodik itt a levél, az a fája.
 Lángol a paprika és foghagymafüzérek ezüstjét,
 selymes pikkelyeit simogatja a kérgesülő kéz.
 Hűvös esőbe kapaszkodik itt a levél, az a fája;
 ázik a félbemaradt csata színtere sírföliratként.

